

НОВА ЕВРОПА

NEUES EUROPA
BERLIN W 56, POSTBOX 22

СЪДЪРЖА:

Демокрацитът и болшевишката лъжа	2
Речъ, която заповѣдва първия изстрелъ	4
Крайбръжни кораби на стража изъ поларни води	4
Д-ръ Фрицъ Тодтъ и неговитъ отряди	6
Починалиятъ „Танарицъ“ се мѣсти	10
Четвъртиятъ военновремененъ Лайпцигски панаяръ	11
Младешката на Нова Европа изяви своята сплотеностъ	13
За честта	14
Културенъ прегледъ	15
Германски сценични произведения въ Парижъ	
Скулпторътъ Георгъ Райзеръ	
Въ германскитъ училища се изучаватъ готическата азбука	
Ваймарски дни на германскитъ театри	
Откриване на Щраебургския университетъ	
Въ освободения Елзасъ	

Демокрацията и болшевишката язва

През 1929 год. бѣха възстановени дипломатическѣ връзки между Свѣтския съюзъ и Англия. Тогава стариятъ кралъ Георгъ V отбѣгваше да подаде ръка на свѣтския посланикъ Соколинковъ. Малко преди приема въ „Св. Джеймсъ“, първия въ който болшевикътъ вземаше участие, кралътъ извиква при себе си доайена на дипломатическото тѣло, испанския посланикъ Мери дель Валъ; обяснява му, че, тъй като би му струвало преголѣмо тѣлесно усилие и напрежение да стисна ръка на толкова много посланици, той би предпочелъ да заобиколи някъмъ си толъ старъ обичай. Да стисне кърватата ръка на този, който представляваше убийцѣтъ на неговия братовчедъ, царя Николай, това бѣ изстина противъ природата и не по сили на стария кралъ. Между това времената се промѣниха. Неговиятъ племенникъ и правителството му направиха болшевикътъ предметъ на всеобщо внимание и възхи-

щение въ Лондонъ. Нѣкои горни слоеве смѣтатъ днесъ за найестествено и дори необходимо да конетничатъ съ болшевиизма. Англичанки забавляватъ, прегръщатъ и цѣлватъ членоветъ на болшевишкото военно пратеничество. Благороденъ и знатенъ свѣтъ се тѣши по болшевишки изложби. Червениятъ цвѣтъ е на мода. Всички крещатъ въ изстѣпление за свѣтски филми, които сж станали духовна необходимостъ. Въ британското общество се разгаря отново, подъ сѣнката на англо-свѣтския съюзъ, оня салоненъ болшевиизъмъ, който отдавна вече тѣлесно всрѣдъ английскитъ образовани кръгове. Въ университетитъ на Кембриджъ и Оксфордъ се разраства буйно движение и настроение за взаимна работа съ Москва. Британски вестници и телеграфни агенции се надпреварватъ да поднасятъ съобщения, статии, новини и пропаганденъ материалъ отъ Москва, свикания и разговори съ

различни свѣтски величини, дописки за живота въ свѣтския „рай“. Болшевишки плазати, снимки, картини, статистики и книги наводняватъ страната. Представители на английски младежки съюзи и университети биватъ изпращани въ Москва. Кембриджиятъ университетъ устройва седмича на англо-свѣтско приятелство. Английската агенция Ройтеръ, въ тѣсно сътрудничество съ свѣтската Тассъ, поставя своята освѣдомителна мрежа напълно въ услуга на общото дѣло. Вестникъ като „Дейли Хералдъ“, „Ню Кроникълъ“, „Ивнингъ Стандартъ“, „Рейнолдъ Нюзъ“ и др. се състезаватъ въ усилено си да поставятъ своитъ читатели въ колкото се може погрѣбъ духовенъ допиръ съ болшевишкия свѣтъ. Всрѣдъ английскитъ занаятчийски сдружения и работнически сѣрди, интересътъ къмъ Свѣтския съюзъ взима още по-застрепителни размѣри. Занаятчийскитъ конгресъ реши единодушно да се образува общъ англо-свѣтски занаятчийски съветъ, който да заседава ту въ Англия, ту въ Свѣтска Русия. Английски оржжейни работници изпращатъ сѣрдечни въодушовени писма на своитъ „руски другари“. „Победа на Свѣтския съюзъ“ — прогласи занаятчийскитъ конгресъ, въ диво негодуване срещу министра на летателната промишленостъ, който си позволилъ да изложи нѣкакви разколнишки мисли и мнения, „е и английска победа“. Посланикъ тѣ Майски подпомага, въ връзка съ занаятчийски и комунистически дружества, излизането на комунистически в. „Дейли Уоркеръ“, който до скоро бѣ забраненъ. Работническата партия, ведно съ Чърчилъ, е най-ревностенъ защитникъ на безпредѣлното сътрудничество и оржжейната помощ за Свѣтитъ. Тя иска съюзътъ съ Москва да бѣде проведенъ и разширенъ не само на военния, но и на вътрешния

Foto: Pressebild

Най-големиятъ баражъ на р. Днепър е вдигнатъ въ въздуха. На дъното се виждатъ горици фабрики

фронт, за да се осъществи задружност и съгласие между работниците на двете страни. Коммунистически дейци се промъкват, под същото съдействие на съветското посолство, всред английските занаятчийски сдружения. Настоява се да бъдат освободени арестувани комунистически водати и да се пратят промишлени работници на червения фронт. Всеобщо настроение обхваща цял народ и то бива поопрявано от Чърчил. Английската работническа партия е решила да използва новия вътреш, за да поставя все нови искания. Само ръководители все още слабо се опитват Чърчил и дружественият да поддържат теоритическа разлика между сътрудничество с Съветите, като съюзници и такова с болшевиизма, който би трябвало да се държи надалече.

Това сж първите душевни, пропагандни и нравствени последици на англо-саксонското сдружаване с болшевиизма. Тъх са насилени и биват съзнателно и упорито подхранвани от Москва, като брънка от веригата на нейните кръжежи за съвтовна революция. Демокрацията сж били, от памет вика, винаги преблагоприятна почва за разпространение на болшевишката зараза. Особено опитите с „народния фронт“ въ Франция и Испания подкръпят красноречиво горното твърдение. Днешната война ражда нови благоприятни предпоставки. Въ Англия болшевиизмът среща днеш уърдяните усилия на работни-

ческата партия и на занаятчийските сдружения да използват военното положение, за да разширят своето влияние и права въ политическо, обществено и стопанско отношение, за сметка на буржоазията. Изтощението на широките слоеве, поради войната, и многото лишения, отслабването и разпадането на досегашния обществен строй, всичко това благоприятствува най-деино коварната зараза.

Въ Съединените северо-американски държави, непрестанният разволятелен ход на досегашната политика, обществена и стопанска уредба на страната, разбиването на частна-

Foto: Pressbild

Превозване на тинкове и тежки оръдия

та стопанска собственост, постоянното напрежение и несигурност въ равновесие между пени и заплати, както и много още други дейности, отварят широко вратите на обществената мисъл за болшевишката идея. Обстоятелството, че всичко що идва из Съветския съюз днеш бива ценено като особена новост и любнитност, действува въ същата посока. Въ Сръбна и Южна Америка пък, Москва разчита на ония силни стопански и обществени напрежения, появили се следствие на парализата, която все повече обхваща търговия и производство, както и на свързаните с нея безработица и всеобщо обедняване. Болшевишкото семе, установива Москва с пълно задоволство, не би могло да намърпо-добър климат за вирене от тая на войната и нейните последици.

Въ провеждане на болшевишките кръжежи за съвтовна ре-

Foto: Н. Хофман

Конницата, въ някои случаи, замества пехотата. Премиване на рька, чийто мостове сж разрушени

волюция Рузвелт и Чърчил играят ролята на Керенски. Съюзът съ Москва ослаби мигновено вътрешната спротивителна сила на демокрацията срещу болшевишката зараза. Разбирателството с болшевиизма, оржежитна помощ и външно-политическото сътрудничество заличиха неуспехо всички отличителни граници. Тоя, който одобрява дълтата на своя болшевишки съюзници, който се възхищава на негови достижения и се моли за негова победа, той не е въ състояние да окаже ни най-слабо противодействие и на неговия светоглед. И наистина съвшно би било да се встъпва човъкъ въ някои английски и американски гласове, които твърдят, че, освен Осъта и нейните съюзници, още и други сили биха могли, ако стане необходимо, да сложат успешно преграден въз по пътя на болшевишката порой и да предпазят Европа от последиците на някои московска победа. Не, това е изключено. С подобна роля демокрацията не само, че не сж въ състояние, но и нямат, както неопровержимо сочи иранския случай, ни най-малко желание да се нагръбват. При сключване на съюза тж си обвързаха сами ръцете. Европа бж изоставена като плячка на Москва, призна се за справедлив стремеж на Съветския съюз към пълно влияние върху световното устройство. Една прословута уводна статия на в. „Таймс“ бива напълно подкръпена от някои американски съобщения, които разкриват, че предмет на мо-

Foto: Atlantic

Хора, които най-често излагат живота си на опасност, това сж миньорскаците. Разчистване на минни полета

сковската конференция сж били преговори относно до „мѣстото на Свѣтския съюзъ въ бъдещия следвоененъ свѣтовенъ редъ“ и пълно споразумяване върху „областитѣ на влияние и идеологичния образъ на западна Европа“.

Како второ потвърждение идва и речта на работническия министъръ Бевинъ, който заяви, че „Британската империя, Съединенитѣ северо-американски държави и Свѣтския съюзъ щѣли

да играятъ въ утрешното устройство на свѣта роля, какъто никой до днесъ не е предполагалъ за възможна“.

Горнитѣ трѣзви данни засѣгатъ при това само първата частъ отъ допира, установенъ отъ англосаксонско - болшевишкия съюзъ. Ония народи, които въ развитието на своето народностно обединение наддѣляха и превъзможнаха вътрешно комунизма, днесъ и външно водятъ

героична, унищожителна, смъртна борба срещу тая адска опасностъ за всѣка култура. Тия народи сж неуязвими. Тѣхнитѣ противници, чиято вътрешна уредба е подложена презъ тая война на неспирно разлагане и претопяване, ставатъ неустойчиви носители и разпространители на болшевишката зараза. Така, тѣ се самоизключватъ въ изграждането на новия здравъ и продължителенъ миренъ свѣтовенъ редъ.

Речь, която заповѣдва първия изстрелъ

На това мѣсто не веднажъ сже разглеждали подстрекателната политика на председателя на Съединенитѣ щати, Франклинъ Делано Рузвелтъ. Последната му „речь на първия изстрелъ“ не носи нѣщо съществено ново, за да заслужава особено внимание. Но тя, за пръвъ пътъ сякашъ, изразява тъй безочливо всеиз-

вестната целъ на Рузвелтъ — да въвлече на всѣка цена американския народъ въ война срещу Германия и Италия, и неговитѣ удивително безсрамни похвати и разбойнишки разбирания за право и нравственостъ въ човѣшкото обществане. Не е излишно да ги подчертаемъ още веднажъ.

Ние не страдаме отъ либералистична болестъ да се наричаме „най-свободната демокрация“ въ свѣта, както обикновено се хвалятъ американцитѣ, но ние положително никога не бихме си простили, ако бихме си избрали такъвъ неограниченъ самодържецъ, какъвто е въ действителностъ Рузвелтъ. Како просто-

Репортажъ

Крайбрѣжни кораби на стража изъ полярни води

отъ военния дописникъ Ото Бомъ

Отъ Бергенъ до Хамерфестъ на норвежкия брѣгъ се простиратъ фиорди, които образуватъ естественъ корабоплавателенъ пътъ въ самата норвежка територия. Само на опредѣлени мѣста човѣкъ може да премине къмъ отворенитѣ морета на Запада и, именно тѣзи протоци къмъ отворенитѣ морета сж охранявани отъ тежка крайбрѣжна артилерия. Въ помощъ на тази тежка артилерия служатъ и крайбрѣжни кораби на германската военна marina. Както на всѣкъде, така и тукъ, тѣ представятъ по-раншии риболовски параходчета, въоръжени съ сръбни калиброви и леки противосамолетни оръдия. Военни съобщения известиха преди нѣколко дни,

че, при опитъ да навлязатъ въ норвежка територия, били свалени, отъ крайбрѣженъ корабъ, два английски самолета.

— Параходътъ се люлѣеше върху лекитѣ вълни на фиорда, последнитѣ дрипи отъ огромнитѣ морски вълни. Полярното слънце превръщаше нощта въ день. Частъ бѣше 2 безъ четвъртъ, следъ полунощъ, когато часовитѣ отъ задната частъ на парахода, откри три неприятелски самолета. Сигналнитѣ звънци зазвѣлиха тревога, но преди още екипажътъ да бѣ заелъ мѣстата си, тритъ самолета, типъ „Харкейнъ“, бѣха вече толкова близу, че тѣхнитѣ картечници започнаха да лантъ бѣсно и куршумитѣ рекушираха по борда.

Моряцитѣ, които се намираха вече по борда, трѣбваше да се прикриятъ, за да не бждатъ засѣгнати отъ тоя джѣлтъ отъ куршуми, докато останалата частъ отъ екипажа чакаше предъ изходитѣ, да отмине вълната на нападение и тогава да заеме своитѣ постове.

Това трая само нѣколко секунди, но този мигъ бѣ изпълненъ отъ съсъкъ на куршуми и бумтене на мотори. Следъ тоя мигновенъ ужасъ настѣпи тишина. Моряцитѣ чакаха именно този мигъ. Картечникътъ съ нѣколко скока се хвърли къмъ задната частъ на палубата и прескачайки пѣсчинитѣ торбички, които защищаваха картечницата, залегна и бѣ готовъ вече да стреля. Съ бързо движение ду-

смъртни, ние бихме се червили, ако чухме своя председател да изпачава така нахащо истини, установени съ войнишна дума и чест. Ние на часа бихме развълчили тоя стръвещ империалист, който тласка собствения си народ въ съжденомо стълчино, за да простре надъ свѣта господството на юдо-плутократията, на която той е покорно и ревностно оръдие. Ние бихме го изправили на подсъдимъ скамейка, като най-голямъ виновникъ за избухване на тая война. Ние бихме му поискали точна смѣта за всички му престъпни деяния, особено отъ Мюнхенъ насамъ. Уви, Рузвелтъ не би могълъ съ нищо да ни убеди, че се е опиталъ, поне веднѣжъ, да спаси мира. Той не би разполагалъ нито съ единъ доказъ, че Германия дири стълчиноме съ североамериканския народъ и че изобищо го застрашава. Той, следователно, не би намѣрилъ никакви честни оправдания за своята непримирима враждебностъ къмъ силитъ отъ Остъ и къмъ създаваната нова Европа. Той не би възразилъ нищо съществено

срещу купичката обвинения за неизпълнени обещания, съ едно отъ които за трети пѣтъ стана председателъ, именно, че всичко ще направи, за да държи страната си далечъ отъ войната. Рузвелтъ не би стъмбѣлъ да потули голата и дръзка лъжа въ последната си речъ. Предъ безброй необорими доказателства той би се видѣлъ принуденъ да признае, че, по внушение на съветниците си евреи, още презъ лѣтото е далъ заповѣдъ на американската флота да стреля направо и веднага срещу германски подводници и кораби, та всѣко тѣхно действие на законна самоотбрана да представи предъ американския народъ като непредизвикано нападение. Той би призналъ, че е тичалъ като маратонски бѣгачъ подиръ сѣнката на войната. Рузвелтъ не би могълъ да отрече, тогава, престъжната си дейностъ въ служба на англосаксонската плутократия, свѣтовното еврейство и болшевизма. И би билъ наказанъ по законъ и съвѣсть, като измѣнникъ къмъ народа и рушителъ на свѣтовния миръ.

Подобно нѣщо, обаче, не може да се очаква въ „най-свободната демокрация“. Не че тамъ нѣма честномислещи американци, които ясно виждатъ, къмъ какво приключише ги тласка Рузвелтъ. Тѣ дори се обаждатъ тукъ и тамъ и призоваватъ сънародниците си къмъ вразумяване. Но тѣ сѣкапка въ море. А морето е юдо-плутократията. Еврейството въ Съединенитѣ щати разполага пълновластно съ радио, филмъ, вестници и списания. Като огромнѣ паякъ то държи въ мрежата си американския народъ, който действително въ мнзинството си нѣма вѣрна представа за обикновенното дѣло на национал-социализма и фашизма и се оставя да бже насѣкванъ, всѣки часъ, срещу възраждаща се Европа. Така, обаче, американскиятъ народъ става случайникъ въ поплъзновенията на юдо-плутократията и нейния слуга Рузвелтъ. Така се създава духовна връзка между народъ и председателъ отвѣждъ океана. Затова машината се червятъ въ Съединенитѣ щати, когато слушатъ проповѣди на разбойнички схва-

лото на картечницата е вече обхрнато по посока къмъ носа на парахода, отъ кждето тримата англичани наново се задаватъ. Тѣ стрелитъ бѣсно, за да парализиратъ всѣка отбрана, хвърлитъ дори и бомби, които не олучаватъ. Моряцитъ трѣбва да се криятъ, защото стрелбата на англичанитъ е много ожесточена. Само картечникътъ е на открито, защото той знае своето задължение. Той чува и вижда лая на картечникитъ и сѣсна на куршумитъ и, въпръхъ това, той знае само едно — че трѣбва да насочи своя мѣрникъ къмъ самолета. И цомъ хваща първия англичанинъ въ мѣрника, дърва пусека и праща своитъ следъ своитъ куршуми. Възвизната на самолетитъ е тознава голѣма, че той едвамъ смогва да ги следи съ своята картечница. Следъ третия задѣлъ, самолетитъ минаватъ надъ глава му, а това бѣше достатъчно. Първиятъ англичанинъ подучи и тритъ залпа, въ

тѣлото на самолета избухва пламъкъ и, следъ нѣколко секунди, стълбъ отъ димъ показа мѣстото, кждето тоя самолетъ се разби въ скалитъ.

Но картечарътъ нѣмаше време да се наслаждава на своя успѣхъ, защото останалитъ два самолета отново се зададохъ, и то така скоро, че никой отъ останалия екипажъ нѣмаше възможностъ да му отиде на помощъ. Той трѣбваше да действува самъ. Отново куршуми засвириха по палубата на кораба. Всичко е прикрито, само картечарътъ лежи откритъ върху палубата и чака англичанитъ отново да попаднатъ подъ негови мѣрникъ. И този пѣтъ бѣха достатъчни три снопа отъ картечницата, за да отиде по дяволитъ още единъ неприятелъ. Олучениятъ самолетъ изпусна дълга черна опашка и зави къмъ сѣмната. Преди машината да падне, нѣкакъвъ черъ парцалъ се отдѣли отъ самолета и въ мигъ надъ него се разтвара

парашутъ. Самолетътъ се разби върху скалитъ, но летецътъ благополучно слѣзе на земята.

Третиятъ англичанинъ отново прояви готовностъ за нападение, но като видѣ съдбата на домата си другари, направи завои и изчезна къмъ морето.

Върху кораба още владѣеше тишина, но изведнатъ въздуха бѣше процѣпенъ отъ гърмогласно ура. Моряцитъ сияеха отъ своята победа. Шастливиятъ картечаръ бѣ грабналъ на ржѣ и отнесенъ при коменданта, който бѣше раненъ при това нападение и лежеше въ своята каюта. Още не освободили се отъ тежестта на тая преизвилица, моряцитъ забелязаха, какъ отъ отсрещния брѣгъ се отдѣли малко норвежко рибарско корабче, съ посока къмъ тѣхъ. То носѣше на борда си пленията английски летецъ. Съ тая сѣпка плячка тѣ се запжиха за близкото пристанище, да я предадатъ на военнитъ власти.

щания за право и нравственност.

Тъмо такива сж схващанията, легнали въ основата на „американската политика за свобода на моретата“, както я определя Рузвелт въ последната си реч по радиото. Въ що се изразява тя? — Въ свободата на Рузвелт да заповѣда на американскитѣ военни морски сили да стрѣлят срещу всѣки германски боевъ корабъ, който би се явилъ въ води, жизнено важни за отбраната на Съединенитѣ щати. Кои сж тия води? — По които минават продоволственитѣ пѣтища за доставка на бойни и други материали за германскитѣ врагове. Толкова за Рузвелт.

Хвъ многозначително добавя, че отъ Германия щѣло да зависи, кои сж тия отбранителни води. Адмиралъ Стерлингъ пъкъ превежда на разбранъ езикъ мисълта и на двамата: всички води, които практически може да се охраняватъ отъ флотата на Съединенитѣ щати. Ще рече, Рузвелтъ си присвоява право да стрѣля срещу всѣки корабъ, който се мѣрне, дето и било, предъ дулата на американски кораби. Сжща разбойнишка програма. Но Рузвелтъ, външно поне, още не е обявилъ всички морета за отбранителни води. Интересно е да се узнае, дали Рузвелтъ ще признае, теоритично и практически, сжщото право на други народи въ тѣхни отбранителни води. Защото законна отбрана сжществува не само за защита на води въ собственъ просторъ, но и за възпрепятствуване на доставки за убийци и разбойници, каквито сж болшевикитѣ. И единъ Рузвелтъ трудно може да заобиколи това обстоятелство. Но тукъ е именно живецътъ на неговата политика: да дири стѣлководия, поводи — война.

Тия разбойнишки схващания сж отхвърлятъ отъ всички независими народи. Особоено остро се осжждатъ тѣ въ Япония. Никой тамъ не признава „свободата“ на Рузвелтъ да стрѣля срещу всѣки чуждъ корабъ, щомъ самъ вѣрва, че той би нападналъ американски кораби. По какъвъ таенъ способъ се

установява желанието у единъ комендантъ на чуждъ корабъ да нападне американски кораби, американскитѣ председатели не ни обяснява. Пѣктътъ за произволи е откритъ. Не напраздно, отъ видно японско мѣсто Англия

бѣ наречена „свѣтовень разбойникъ“, а Съединенитѣ щати — неговъ „адютантъ“. Ржка за ржка тѣ мамятъ собственитѣ си народи да викатъ до съдиране: война, война!

Рузвелтъ не каза нищо повече.

Д-ръ Фрицъ Тодтъ и неговитѣ отряди

Министъръ д-ръ Тодтъ праздува презъ септемврий своя 50-ти рождень день. Германскитѣ печатъ се възползува съ готовность отъ случая, за да се занимае по-нашироко съ личността на тоя значимъ труженникъ и единъ отъ най-близкитѣ сътрудници на Фюрера.

Още отъ ранни години д-ръ Тодтъ играе важна роля въ партията. Той постѣпва въ нея презъ

1922 год. Генналиятъ погледъ на водача Адолфъ Хитлеръ забелязва скоро истинската стойность на младия партиецъ. И съ течение на годинитѣ все по-отговорни и по-отговорни задачи биватъ възлагани на Фрицъ Тодтъ, съ които той винаги най-умѣло се справяше, съ присжщата му сжрчностъ и решителность. Скоро следъ заземане на властѣта, той бива назначенъ отъ

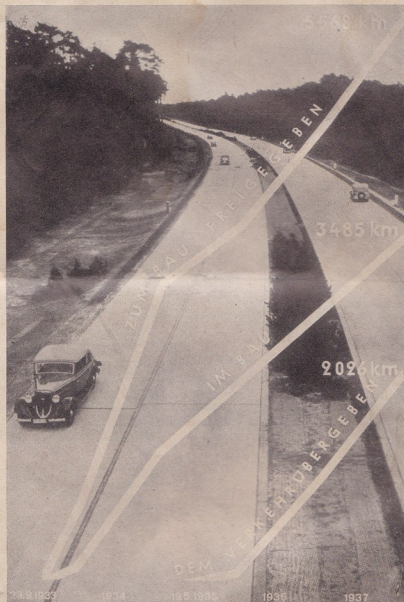
Фюрера за „генерал-директорът на германският пътница“ и натоварен състройката на автомобилни шосета или „аутобани“, както се наричат на германски. Тук министърът на германското пълно строителство създава истинно действително ново. За пръв път в световната строителна история се постига такова съчетание и сполучливо съчетание между тия съобщителни съредства на човешка култура и цивилизация и природната особеност на земята, която ги кръгосват. Богата картина изложба дава съответен израз на онова, така да се каже, почти музикално съзвучие, което тая красива мрежа от пътница и сводести мостове представлява за наблюдатели. Съвършено новите схващания и насоки, по които д-ръ Тодт направлява работата на своите технически сътрудници, биха могли да бъдат разбрани само под условие, че се има въ предвид, какво цялото негово творчество е пропито от пълно духовно съзнание за величината и всеобхватния обем на националсоциалистическата революция от 1933 год. и нейните всеотрици престоителни цели. Така също могат да се обяснят трите основни изисквания, които пък днешният министър поставя на младежите — студенти въ германски висши технически училища. Първо творческа дарба, второ — знание и умение въ съответен отрасъл и трето — висок идеализъм въ работата. Твърде естествено, от казано до тук се разбира, че Фюрерът започва да възлага на строителя на прочутите германски „аутобани“ нови и все по-големи задачи. Като по-скъществени дати по пътя на неговото издигане бихме могли да отбележим 23 февруарий, 1940 г. когато д-ръ Тодт бива провъзгласен за „генерал-директорът за извършването на задачи на Четирогодишния план“ и малко по-късно, на 17 мартъ за „министър на въоръжението и военните припаси.“

Така възхвоненият строител става оржнейник на герман-

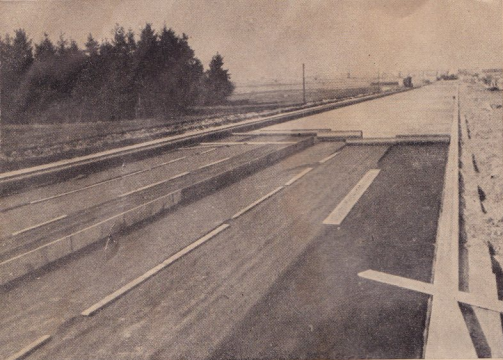
ския Райхъ, чието въоръжение той гръбваше да доведе до таква огромни размъри на развитие, че да могат да бъдат пострънати съ положителен успех въ военни изисквания и изне- нади на военното положение. Когато пък на 29 юлий, 1941 год. бива назначен за „генерал-директорът на водата и енерги-

ит“, министър д-ръ Тодт има вече въ своя ръка всички важни технически области.

Не гръбва също така да се забравя, че ръководеното от д-ръ Тодт новосъздадено министерство, както и министерството за народна просвета и пропаганда на д-ръ Гьобелс, съ две напълно нови въведения на Великия гер-

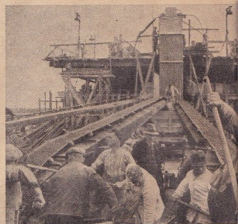
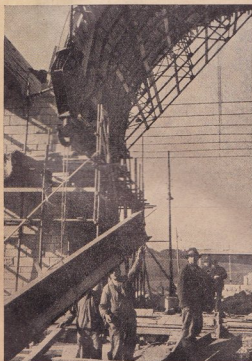
До края на 1937 год. бяха готови за употреба 2026 км. авт.шосета. През 1937 год. бѣ започнатъ строежа на нови 3485 км. автомобилни пътница и въ края на същата година бяха завършени 5568 км. На 1 май, 1938 год. бяха завършени и предадени други 2265 км. и 600 м. автомобилни шосета. До 1 мартъ, 1938 год., за постройката на райхс-аутобаните бяха изразходвани 1,818,026,900 Р. М.

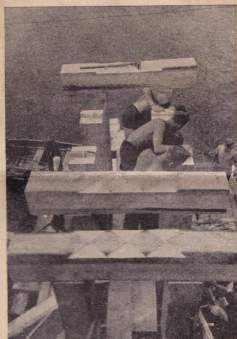
Часть на аутобанъ (аутомобилно шосе).
Тъ сж бѣло на организацията „Тодтъ“,
която изпълнява въжновенилѣ проекти
на Фюрера

Постройка на скеля за мостъ. Стариятъ
мостъ трѣбва да се възобнови →

Постройка на моста Холедау между
Нюрнбергъ-Инголтадтъ

Постройката на бункеръ отъ линиата

Преди няколко минути това мѣсто бѣ обстрѣлвано отъ неприятеля,
но това не попречи на работниците отъ организацията да продължатъ

О! Т

листа. Дѣлото на
своето начало, но
дѣло ще блѣсне отъ
то тя ще поеме из

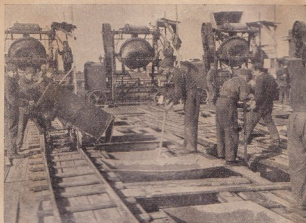

Визфриде"

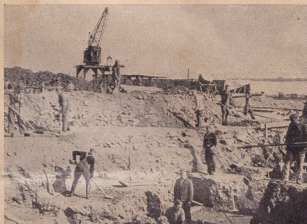

Строимъ на укрепления по бреговете на Ла-Манш

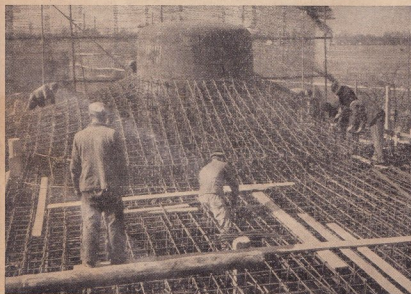
Отгядитъ „Тодтъ“ върватъ рамо до рамо съ войските

Организацията „Тодтъ“ е единствената организация въ свѣта, която съчетава труда на работника съ тоя на специал-ц-ръ Годтъ и неговата организация не въ не е и въ своя край. Значението на това е по-добре въ бъдеще, следъ войната, кога-бъло благоустройственитѣ нужди на Райха

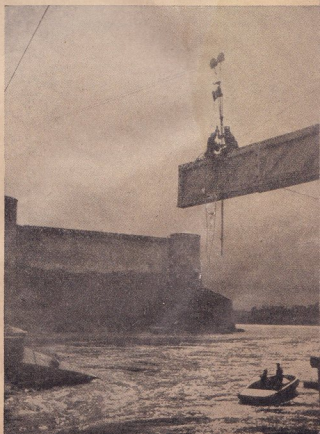

Хората на д-ръ Тодтъ възстановяватъ разрушения изъ завезитѣ области

Постройка на мостъ върху р. Нарва —>

На западъ се строятъ нови бункери

мански Райх. Дълото на двамата ръководители е обяснено от оня висоък дух, който излъчва, най-животрепещият въпроси на национал-социалистическото учение.

За всички времена, обаче, е свързана личността на министра с отрядитъ, които носят негово име. Въз лицето на организацията „Тодт“, Германия разполага с огромна сила от блестящо развити мъже, които започнаха своето дѣло съ строежа на линията „Зигфрид“, за да извършват днес вече всякакви най-разнообразни технически задачи, които войната постави. Потърбна ли да се възстановят разрушени икнища и мостове или пък да бъде извършена, въ най-краткъ, срокъ нѣкоя друга, отъ голямо значение, работа, всичко тѣ изпълняватъ съ най-удивително майсторство. А особено пъкъ сега, въ похода срещу Съветския съюзъ, отрядитъ. Тодтъ показватъ върховни, почти невъзможни постижения на обученостъ, срѣжностъ, рѣдка волева работоспособностъ и неизчерпаема издръжливостъ. Ано германскитъ войници така удивително превъзможватъ безкрайнитъ пространства на Изтокъ, то, за това, тѣ, до голяма степенъ, има

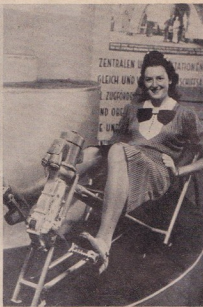

Foto: Scherl

Европа излиза: въ лѣво: ежжета отъ нови, подобни на коноплъ вещества, които замѣстватъ хартиенитъ ежжета; дѣсно: подвизено динамо, италианско изобретение

да благодарятъ на преусърдната работа на отрядитъ Тодтъ.

И, ако приемемъ, че една отъ най-големитъ борби въ свѣтовната история е борбата на човѣкъ съ създадената отъ него техника, можемъ спокойно да

кажемъ, че германскитъ народъ е намѣрилъ въ лицето на д-ръ Фришъ Тодтъ мъжа, който ще докаже за винаги, че човѣкътъ все пакъ ще остане пълненъ господаръ на всички, изобретени отъ него, технически чудеса.

Фейлетонъ

Починалиятъ „Таварищъ“ се мѣсти . . . .

отъ Гизела Дюринъ

Подъ влияние на водката, работничкитъ Углановъ се клатушкаше по пъкти къмъ своя домъ. Така бѣше всѣка вечеръ. Като свършваше работа, той се заплътваше къмъ държавното питейно-продавско заведение, защото въ къщи нѣмаше мѣсто за сѣдене. Четири дека, жена му и зой жичѣха въ една стая, въ които имаше мѣсто само за единъ креватъ, два сандѣка, една маса и една стойка за спиртниятъ примусъ. И, за да забравя тая нѣмотия, всѣка вечеръ си купуваше шине водка, сѣдаше въ нѣкой жѣлъ на държавното помѣщение и започваше да кърка.

Бѣше вече 2 часа следъ полунощъ. И тая година априлъ бѣше доста студень. Ужасень вѣтръжъ жулъше по площада Пушкинъ. На дълги редици хората чакаха последния омнибусъ. Углановъ, който бѣше пропилъ и последната си копейка, се заплѣти пеша. Мразовитиятъ вѣтръжъ, който свирѣше надъ главата му, го накара да отрезвѣе. Той почувствува гладъ. Стомахътъ му къркорѣше.

Той прекоси бързо улица „Горни“, една отъ главнитъ улици въ Москва, въ която се намираще най-големиятъ потребителенъ магазинъ на Съветитъ „Гастрономъ № 1“. Углановъ се спрѣ, нѣ-

що проигра въ стомаха и очитѣ му се ококориха предъ натрупанитъ пѣстри картонени кутии, които дразнѣха съ своитѣ лакомства праздния стомахъ на таварища Угланова. И какъ да се не ококори, когато между тия кутии имаше примамливи парчета сирене, бѣтове шунка, лукарни, буркани съ кисела туршия и най-отгоре . . . гипсовия бюстъ на таварища Сталина. Очитѣ му се премрежиха въ съзвѣи, но мъчно би могло да се опредѣли, да ли това бѣ отъ мъжа, отъ завистъ, отъ злоба или отъ удоволствие, при мисълта, да ти станалъ неограниченъ господаръ на всич-

Четвъртият военновременен Лайпцигски панаиър

Старинна грамота от времето 1156—1170 год. ни говори за „пазари“, които ставали редовно във града Лайпциг. Тия „пазари“ добили съ течение на време такава значимост, че, извън Саксония, привлекли вниманието и на всички останали германски страни. И по-късно започват вече да ги наричат „панаири“. Благодарение на тях, кайзерит от първия германски Райхх, облагодетелствували града Лайпциг със някои изключителни права. Истинското значение на тия панаири се съзнава, обаче, едва през 1892 год. когато мърдавни търговци образуват нарочен панаирски комитет при Лайпцигската търговска камара, който да държи сметка за желанията и нуждите на изложители и посетители. Любопитно е да се знае, че Лайпцигският панаиър, като официално учреждение, датира от военната 1916 год. А когато Фюрерът посети през 1934 год. първия панаиър на Лайпцигът въ

националсоциалистическа Германия, д-ръ Гьобелс поддържа въ речта си неговото значение като единствен общопризнат международен панаиър въ германския Райхх. Така бѣ възродена и възобновена стара 700-годишна традиция, въ обликъ на предприятие от първостепенно значение за ново-европейското стопанство.

И точно днесъ, въ тая решителна за съществуването на млада Европа война, Лайпцигският панаиър има да играе особено

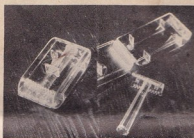

Foto: Reichsmesseamt

Новост въ Лайпцигския панаиър: прозрачна самобрискача

важна роля. Той има за целъ да укрѣпва, разширява и направлява международнитѣ стопански сношения. По-долу следватъ нѣкои данни и числа, които най-красноречиво говорятъ за новия мощенъ стопански строй въ Европа, построенъ върху начала за спазване и зачитане интереси и нужди на отдѣлнитѣ народи, отстраняване отъ международнитѣ търговски сношения всѣкакви възможности за тъмни сдѣлки и лесни печалби. Отъ 7.916 чужди изложители презъ последнитѣ 10 предвоенни години, 345 сѣхъ отъ Британската империя, а 43 отъ С.-А. Шати. Въ последниятъ пъкъ протѣгненъ панаиър 1938 год. участвуваха 28 изложители отъ Англия (империята въобще не бѣ представена) и 3 отъ С.-А. Шати, при общъ брой на чуждестранни изложители отъ 825. Тия числа добиватъ особена сила, като се вземе въ предвидъ, че избило участнико на английската империя въ Лайпцигския панаиър се свежда до

ки тия лакомства. Въ душата му започна нѣкакъвъ преломъ. Предъ тия лакомства, водката му се стори диволско изкушение, което води нейде далечъ отъ свѣта на човѣшкото щастие. Почувствува дори отвращение къмъ склонността си да пие и реши, нѣка седмица канка да не туря, за да може на своя „виходней“ (свободни дни) да купи, съ спестенитѣ пари, за Надя и децата нѣщо хубаво за ядене. Углановъ се усмихна нѣкакъ мило, топло, при мисълта, децата му да бѣдатъ единъ день довольно нахраниени.

Въ тоя мигъ улична лампа, залопѣла отъ вѣтъра, освети витрината и наруши гѣлния унесъ на работника: сирене, шунка, луканки и т. н. показваха истинския си образъ. Тѣ бѣха . . . изкустно нарисувани върху картонъ.

— Чортъ взимйтъ! — каза той. — Утре мога пакъ спокойно да пия!

Тажктъ, той отново повлече треперящи нозе нататъкъ по улицата. Следъ 2 часа, стигна въ къщи. Углановъ живѣеше въ единъ нечистъ кварталъ въ едно отъ предградията.

Въ тѣло отъ къщната врата бѣ поставенъ голѣмъ плакатъ, който изобразяваше болшевишки управници, какъ се движатъ изъ разлѣгнати поля, пълни съ плодородие и щастливъ земенъ животъ. Върху тая изборна обява, съ кръстѣтъ се мѣдрѣха следни думи:

„Таварищи, избирайте таварища Сталинъ! Той направи нашия животъ щастливъ!“

Таварищъ Углановъ прочете всичко това, но почувствува нѣкакъва погнуса и мѣтна тѣста

храчка върху уличния тротоаръ. Съ мъжа той се изкачи по стълбитѣ къмъ стаята си. Вжтре бѣше влажно и мирисеше на мухълъ. По сивитѣ и опушени стени висѣха торбички паязини. Газетата лампичка едвамъ маждукаше. Когато прекрачи прага, Надя трѣсна въ сня си. Тя го погледна съ изплашени очи.

— Азъ съмъ, Надпика! — съ пресилено миль гласъ се помъжи да я успокои той. — Здравствуй галубичка, добъръ вечеръ! —

Надя не му отговори, а го попита съ боленъ и уморенъ гласъ:

— Донесе ли нѣщо за ядене?

— За ядене ли? Ха-ха-ха!

Чортъ взимйтъ! Та нѣма нищо! Или . . . чакай, ха! — Исканъ ли напр. шунка отъ картонъ или нарисувано сирене?

За да вѣтне въ леглото, трѣбваше да прѣскочи сандъка, въ

пищияния процент 4,5%, при владение 26% от земната повърхност, съ 25% от световното население.

При представителит на С.-А. Пати съотношението е още по-малко. Нейното участие се свежда до 0,6%, при земята повърхност 7,2% и население 7%. Държането на две плутократически страни добива особена отскака, като се знае, че, противно на малкия брой изложители, 8% от посетителит идваха от Англия и 2% от Северна Америка. Всичко това заедно съ незначителното участие на Англия и С.-А. Пати въ тогавашния германски вънос съ 3—4%, показва недвусмислено, че за тях Лайпцигския панаир е играл чисто осведомителна роля относно до положението на световния пазар.

Противно на горното, броят на изложителит от държавит,

които работеха за изграждане на новия стопански ред се видимо покачваше. Италия имаше 12% от общия брой на чуждит изложители, при земно пространство от 2,8% и население 3,5%; Япония — 13% изложители при повърхност 0,5% и население 5%. Своето непоколебимо желание да сътрудничат при изграждане на ново стопанско устройство доказаха също така и България, Дания, Финландия, Хърватско, Холандия, Норвегия, Румъния, Испания, Швейцария, Швеция, Словакия, Унгария, даже и Турция и Иран, както и Южно-американскит държави: Бразилия и Чили.

Изключително земеделски продукти излагат Испания и Турция. Първата — предимно южни плодове, сокове, мармелади, а втората — сушени плодове, лещици, животински и растителни масла, маслини и различни видове тютюн. (Турция бѣ пред-

ставена също така и съ изпични образци килими.)

Износната задача на България се състои предимно въ покриване нуждата от плодове, тютюн и вино. Текстилни произведения пък, като напр. везани дрехи, блузи и килими, представит нейната домашна промишленост на европейския пазар. От Юго-изтока Унгария и Румъния също поднасят различни произведения на своит стопанства и то предимно такива на земеделието и домашна промишленост. Швейцарското стопанство, съ своит млчни произведения, вино, лещици, плетки, тантели и часовници, представлява любопитно съчетание на земеделско съ домашно и фабрично производство. Дания, която на поранешнит панаири търсеше купувачи изключително за своит земеделски стоки, сега вече предлага текстилни и ценни сребърни и керамични произведения. Фин-

който спѣха дветѣ му деца. Като вдигна кракѣ, за да прекрати, той се блъсна въ рѣба на масата.

— Чортъ съ табой! — извика той — Поне да имаше по-голяма стая!

— Днесъ умрѣ Петровъ! — извика живо Надя. — Може да получимъ неговата. Говори утре съ управителя на къщата!

— Хм! Управителя?! Ти много добре знаешъ, голубчикъ, че той ни мрази. Никога нѣма да ни даде по-голяма стая.

— Опитай се! — настояваше жена му. — Въ тая стая човѣкъ нито може да живѣе, нито може да умре.

— Глупости! — промърмори Углановъ. — Сега млъчи и да спимъ!

Надя въздъхна и се обърна на другата страна. Углановъ легна, но съвсѣмъ му бѣгаха отъ очи. Мисълта за мъртвия съсед не го напускаше.

Наистина, мъртвият бѣше по-добре отъ него. Може да му се завияда дори. Той бѣше стахановистъ, безъ семейство, съ право на цѣла стая, и пакъ умрѣ. Това

право ли е? По-диволитъ! Какво би станало, ако можехъ да поправамъ малко тая не правда? — мълчаливо разсѣждаваше Углановъ

— Надя, — прошепна тихо той.

Надя не се обади. Тя бѣ заспала. Той се надигна отъ леглото и отиде къмъ стаята на своя съседъ. Тихо и плахо натисна дръжката на вратата и влѣзе въ стаята.

На масата мжждунаше лампичка. Углановъ се огледа и видѣ какъ, ей тамъ, въ леглото, спокойно лежеше Петровъ. По блаженната усмивка, която бѣ се разтегнала върху лицето му, личеше, че е мъртъвъ. Углановъ се приближи и погледна мъртвеца. Бѣ още топълъ и това, нѣкакъ си, го смути. Той се замисли, но само за мигъ. Бърже се върна, събуди Надя да и повѣри своитъ намѣрения. Странно! Надя никакъ не се възпротиви на неговото решение. Съ задръжани усилия тѣ премѣстиха сандвичитъ съ спичнитѣ деца, масата, спиртишката, леглото и останалитъ пѣтушници въ стаята на мъртвеца. Мъртвецътъ, заедно съ леглото, бѣ пренесенъ въ огодѣлата стая на Углановъ. Съ

особено старание тѣ подредиха новото си жилище така, както ли винаги сѣ живѣли въ него. Едва следъ това легнаха и заспаха, видимо доволни отъ своята сѣдба.

Може би всичко щѣше да мине незабедизано, ако останалитъ съжителци не бѣха пламнали въ страшна завистъ. На другия денъ се вдигна цѣла олеяна, придружена даже и съ бой. Столове започнаха да хвърчатъ, така, щото се наложи милиции да дойде, за да разгърне биящитъ си. Началникътъ на стражата, следъ като разпита за случилото се, хвана за яката откръжавения Углановъ и го закара въ най-малкото жилище, което полицитъ можеха да отпуснатъ безъ наемъ. Това бѣше, разбира се, затворътъ.

Не мислете, че началникътъ на стражата прати Угланова въ затвора като наказание за нечитане законитъ на страницата! Боже нази! Той просто искаше да осмисли своя крокетъ. Два часа следъ това, въ стаята на мъртвеца Петровъ бѣше пренесена покаянината на полицейския началникъ, заедно съ цѣлото му домашие.

ландия съсредоточава своя изност главно върху дърва и дърводелски стоки, фурнир, целулоза, хартия и кожи. Към тях трябва още да прибавим спортни уреди, стъклени и керамични произведения. Швеция също се нарежда между северните изложители, с своите сурови и обработени стоки.

Във областта на текстилното производство принася Хърватско своя дълга чрез ръчни произведения, платени блузи, дрехи, както и кожарски изделия и килими. Италия предлага съвършени произведения из областта на техниката, особено изъ тая на фината механика и на оптиката, както и радио-апарати, от които най-усъвършенствуванъ е единъ последенъ образецъ радио-приемникъ, който може да бжде сполучно поместенъ въ обикновена дамска чанта.

Белгия, която сега търси нови пазари, предлага мобили, пла-

тове, дървени обуца, машини, докато Словакия предлага водни и отоплителни инсталации, емайлови и цинкови стоки.

Обширенъ и разнообразенъ е франскиятъ износъ, въ който, наредъ съ животински черва, бадеми, стафиди, тютюнъ и кожарски изделия, главна роля играятъ текстилните произведения, килими, и старинни сребърни гравюри.

Бразилия и Чили изаявяватъ недвусмислена воля за плодотворно сътрудничество въ бъдеще, като даватъ ясенъ прегледъ на тия сурови произведения, които биха могли да предложатъ за износъ.

Тая многообразностъ на продажни и покупни възможности разкрива непоклитимата стопанска мощъ на европейския континенталенъ блокъ, който заема точно една трета отъ цялия световенъ износъ на храни, сурови вещества и обработени стоки,

докато С.-А. Щати напр. иматъ само една шеста отъ общия износъ. Тъй че, отстраняването на толкова мощенъ чинителъ отъ световното стопанство би било не само тежко престъпление, а и всеобщо стопанско увреждане. Лайпцигскиятъ панаиръ показва ясно просторни възможности за развитие на европейското стопанство. Той подчертава, преди всичко, и обстоятелството, че Германскиятъ райхъ не таи ни най-малки стремежи или мисли да използува изгодитъ на взаимно сътрудничество за своя собствена обдага и обогатяване, а цели изключително всеобщо развитие на всички народностопански сили. Точно днесъ въ разгара на войната, Лайпцигскиятъ есененъ панаиръ добива огромно значение като изпитателско-осведомително срѣдище, където се търсятъ най-здрави и подходящи основи, върху които ще се гради, за напредъ, мирното европейско стопанство.

Младежта на Нова Европа изяви своята сплотеностъ

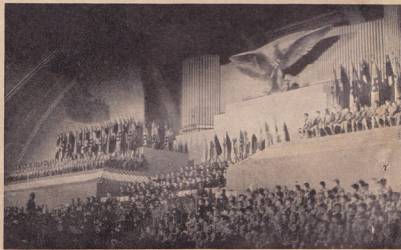
Хитлеровата младежъ произведе, отъ 25 до 31 августъ, въ Бреслау своите V лѣтни състезания. Следъ като на зимните игри въ Гармишъ Партенкирхенъ за първи пътъ участвуваха младежи и отъ други европейски страни, тѣзи състезания се произведоха вече при участие на 14 държави. Бѣха поканени всички европейски народи, които въ момента иматъ възможностъ да участвуватъ. Отъ тѣхъ само Швеция и Швейцария не се отзоваха на поканата, понеже младежта имъ, за жалостъ, се намира още подъ английско и американско влияние. Ще дойде време, обаче, когато отговорните лица на тѣзи две страни ще разбератъ, че се намиратъ въ нова Европа и ще се наредятъ на фронта на взаимна работа.

Младежта на Европа се събра въ Бреслау за да прогласи отъ своя страна идеята за новия редъ и да развие знамената на общата стара европейска култура и то въ време, когато обновена

Европа се намира въ гигантска и победоносна борба противъ болшевишката анархия и плутократичната демокрация.

Старото поколение на нѣкои европейски народи не може още да разбере тая нова идея, която като пламъкъ обхваща цялия континентъ. Младежта, обаче,

се разбира помежду си, защото сърдцата и бития въ единъ и същи тактъ и ги свързватъ общи идеали: За самостоятелно ръководство на младежта, идеалъ за социална справедливостъ и мисълта за общностъ на младото европейско поколение. Въ името на тѣзи идеали младежта днесъ

Откриване лѣтните състезания на Хитлеровата младежъ въ Бреслау

Приятелство между хитлерови младежи и бранници

се бори против болшевишкия терор и властта на златото. Хитлеровата младеж, въ борбата си за постигане на тия идеали, служи като примър на своите другари от другите страни. Европейската младеж разбра въ Бреслау, че на нашия континент могат да се премахнат всички причини за несъгласия между отделните народи и въ замѣна на това да нари мир и единство.

Като казахме, състезанията се произведоха при участие на 14 държави, съ 750 състезатели. Въ всички състезания пролича превъзходството на германския начин на работа съ младежта. Веднага след това се наредида Италия, въ която също така младежкото възпитание се провежда планомерно. На голямо разстояние от тях следват останалите страни, въ които на младежката, до скоро, не се отдаваше голямо внимание. Сега, обаче, се установява радостното общотелство, че и други страни, взаимно примѣрът от силите на Осьта, почват да се грижат за младежката си и резултатите от това скоро ще бъдат на лице.

Състоиха се международни състезания на стрелба, лека атлетика

и плаване. Всички бѣха убедително спечелени от Германия, която съ това повтори своя голѣмъ успѣхъ от презъ зимата, въ Гармиш-Партенкирхенъ. Останалите страни съ голѣма мъка можаха да грабнатъ победи въ някои отделни дисциплини, които се броят на прѣсти. Българските младежи постигнаха сравнително добри резултати, особено на стрелба съ малокалибрена карабина. Тия състезания, обаче, ще бъдатъ голѣма поука за тяхъ.

По време на състезанията пребивавахъ въ Бреслау, по покана на водачеството на Хитлеровата младеж и водачи на европейската младеж, между които и главниятъ ръководител на българската държавна младежка организация „Бранникъ“, г. Д-ръ Калемковъ. Тѣ имаха възможност да размѣнятъ мисли помежду си върху бъдещето устройство на младежката въ Нова Европа. Всички бѣха на мнение, че европейската младеж трѣбва да се обедини въ общъ съюзъ, за да може да се проведе по-успѣшна работа и се постигне пълно единство между отделните народи. Образоването на такъвъ съюзъ трѣбва да се очаква въ скоро време, което ще има исторически последици.

Така Нова Европа, въ лицето на своята младеж, доказа единното си желание за борба противъ общите врагове. Въпреки съждоносната борба, въ която се намира, Германия бѣхъсамо устрои и проведе тая олимпиада на европейската младеж и съ това за сетенъ пътъ стана изразител на стремежа си да създаде Нова, свободна, единна и велика Европа.

Зрънца

За честта

И тази дума се срѣща твърде често въ устата на хората. За едни тя е само дума, за други — маска, а за трети-сѣбѣ. Единъ я носи въ устата си; другъ — върху ревера на своята дрѣха, а трети — въ душата си. Кѣде е точното ѝ мѣсто, днесъ мъчно може да се опредѣли, защото времето е мъчно и мѣстата съ много разбъркани. Комунистите пъкъ ѝ отвориха генерална война. Тя била „продуктъ на борбесуазно възпитание“.

Едни я предлагатъ за проданъ и печалатъ добри пари, като се силатъ да ни убедятъ, че и безъ честъ могло да се живѣе. Други ни напиеватъ, че било добре да се носи, но нѣкакъ си на лично мѣсто. Ако отидете, обаче, при нѣкой старецъ и проследите бръчките по лицето му, положително ще откриете нейния неведомъ пътъ. За ония, които я носятъ въ сърцето си, тя не обрича цястост. Води ги презъ много изпитания, но, когато дойде тиха есенъ на старостта, тя служи за последна утѣха. Нѣкой могатъ да кажатъ тогава само това:

— Живѣхъ, като честенъ човекъ.

Д. Бр.

Културен преглед

Германски сценични произведения в Париж

В Париж все по-настойчиво се издига глас за се въведа и в Франция творбите на германските класици и на германската сцена. Една от причините за досегашния неуспех на германската драма в Франция се крие предимно в несъвършения превод на германските произведения. Независимо от това, много германски творби не са изобщо преведени на френски. Затова все по-често се застава възгледът в Франция, че веднаж завинаги трябва да се сложи край на заблудите относно до германската литература. Сега се припомня, какъв прием са намерили в Франция прочетените по радиото откъси от Клайстови произведения и се пита, защо тъй малко са играни произведенията на Клайст в френските театри. Неотдавна директорът на Комерси франсез е заявил, че ще постави на сцената не само „Ифигения“ от Еврипид и Расин, но и едноименната пиеса от Гьоте. Литературното списание „Комедия“ изисква да се играят последователно следните германски драматични произведения: „Гроф фон Берлинген“ от Гьоте, Шиллеровите драми „Разбойници“, „Коварство и любов“, „Дон Карлос“, „Вилхелм Тел“ и „Валенцайн“, по-нататък произведенията от Клайст, Габбе, Гилпарцер, Хебел, като и съвременна та творба „Ротшилд побеждава при Ватерло“ от Е. В. Мюлер. Има вече признаци на добра воля: парижкият театър „Одеон“ ще постави „Дон Карлос“. По изключение, тази драма е добре преведена на френски.

Както се вижда, пъркото сношение между народите разрушава умислено създадени прегради, премахва предразсъдъци и заблуди и открива възможности за взаимно опознаване. Първите лъстовици в това отношение са, безспорно, творбите на човешки дух, които имат невидима сила да помиряват и възвисяват. Тъ са един от вестителите на нова Европа.

Скулпторът Георг Райзер

падна за свободата на Велика Германия и Европа в борба срещу болшевизма. Нюрнберг губи един от най-даровитите си млади скулптори. Неговите творби събуждаха най-хубави наеиди. Последното му произведение — Самопортрет бѣ изложено на Голтмата изложба в Мюнхен.

В германските училища се нахвърли готическата азбука

В началото на новата учебна година Германските м-во на просвѣтата въвежда важно изменение при преподаване на азбуката: изоставя сеготическото и става задължително така нареченото нормално писмо. За преподаването това означава голѣмо преобразуване и опростяване.

За втората и третата учебна година се създава преходно положение: ще се изучава още и четене на печатно ръкописно писмо. Не се изисква четене на ръкописи с готическа азбука. Не се налагат никакви краснописни правила.

Ваймарски дни на германските писатели

За пръв път тази година бѣха устроени в Ваймар, главния град на Тюрингия, наречени по името на града „Дни на германските писатели“. Тѣ ще стават всѣка година. В Ваймар, дето витае духът на Гьоте и на толкова други великани на човѣшкия дух, избран кръгъ от днешни германски писатели трябва да намери отмора и творчески часове. Тоя кръгъ ще бѣде съставенъ всѣки път от различни писатели. Тая година бѣха се отзовали шест души: Роберт Холбаумъ, Фридрих Боденройтъ, Фридрих Шнак, Херман Шалъ, Херберт фон Хорнер и Фридрих Бишовъ.

Откриване на Шрабургския университет

Постъпили са множество молби за записване в университета на хубавия германски град Шрабург, както от старите предци на Райха, така и от освободения Елзас. Откриват се четири факултета: медицина, философия, правни и държавни науки и естествени науки. Нѣма съмнение, че Шрабургският университетъ ще заеме значително мѣсто в германския духовен живот. Това подчерта и обстоятелството, че лично мрът на просвѣтата, д-ръ Рустъ, ще открие университета.

В освободения Елзас

През двадесеттѣ години на френско чество германските книжарници в Елзас бѣха съвсемъ занемарени. Затова при културното награждане на освободения Елзас се посвещава найголѣма грижа тъмо въ тази област. Населението на Елзас е жадно да чете и иска изищна и политическа литература. Ето резултатъ за една година: до към 1 септемврий т.г. има вече 700 народни книжарници в градове и села и 1200 училищни библиотеки.

Foto: Pressebild

Лице срещу лице с неприятеля. Всеки храст трябва да бъде претърсен, защото зад неговата невинност се крие, често пъти, най-голямо коварство